

את שני אלה החלטתי לשלח לארון, סתירה .
לחבר המלצר לכבוד השנה החדשה.
זה יהיה לתועלת רבה גם לו וגם לסדר...

ולכבוד יום טוב ולכבוד יום הדיו פנה אלי
אחד מתלמידי ההרדים ב"שאלת חכם" זו :

כתפלת שמונה עשרה של ימים טובים וכן נב
ההודו"ש של שלש ימים או סמימים : "מקדש
ישראל" ו ה ז מ נ י ס" , והדבר מושה מאד.
ראשית הבמה המלה "הזמנים" — כשמעוהה לבי
זמני השנה ולא רק ימים טובים וטוב היה לכהב
"המיעדים" והשנית. כשם שאנו גומרים את
תפלת ראש השנה ב"מקדש ישראל ויום ה ז ב-
ר : ו" , המיעיד בפרוש על המועד הנכון, וכ"ס
שאני סמימים גם את תפלת יום כפור ב"מקדש
ישראל ויום ה ז ב ר י ס" — כן היה צריך
להיות גם בשלש רגלים. בפסח צ"ל — "מקדש
ישראל וחג המצות", בשבועות — "מקדש ישראל
וחג השבועות" וכן הלאה.

ילמדנו רבנו !

אמר עומות : המלה "הזמנים" הנזכרת בגמ-
רא הקדושה (ושממנה לוקח הנוסח) אינה שייכת
כלל לנוסח התפלה אלא שמלה זו שמשה ס י פ ן
למתפללים, לאמך כי בסיום התפלה הזו יש לרז-
ביר בכל הג וחג את הזמן השיך לו, דהיינו :
בפסח "חג המצות" ושבועות — "חג השבועות".
ואולם במשך הזמן, כשההעקף עברה מיד ליד,
נשתבש הענין ע"י אחד המדפיסים או ע"י הכתוב
הועצער", שכלל את ה"הזמנים" לתוך נוסח-
התפלה, וכן נשאר עד היום הזה...

וראיה לדבר : בכ"ס סופרים פרק י"ג נאמר
בפרוש כי בכרכת ההפטר צ"ל : — "מקדש ישי
ראל ויום פלוני ולא המלה הכללית "הזמנים".
ביום פ ל ו נ י , ו"א שצריך להזכיר כל מועד
בשמו המפורש והמיוחד...

אין מה לדבר : זוהי טעות ה"בהזר הועצער",
שנפלה לתוך המחזור...

ולסוף — הנני מנדב לטובת הסופר-המשורר
החולה את החצי מהפשיטא דספרא בעד ישעורי
זה, ותקותי חוסה כי תלמיד ותלמידותי יצטרפו
לרשימתי וילכו בעקבותי לכהפ"ח בענין זה.

ומה מצא האמיר עבדאללה לשכון כבוד דוקא
כמלון "טלטש" על הכרמל ולא באחד מכותי המלון
דרבים של בני דודנו ? — הוי אומר : משום
ש"טלטש" דומה ל"טלג" (שלג) בערבית.
כך הסביר גם ה"ראים דב"אורנא ילנו לכי
עלי בתי המלון מבני דודנו, אשר באו לטפור
לפניו את מרי שיחם לרגל ה"בנידה" הזו.
לעומת זאת זכה החבר ארלוזורוב שלנו להסב
ליר שלחן אנית המלחמה "הנסוכה אלישבעת"
בדיוק מול יו"ר הועה"פ הערבי, מוסא קאסם פשה
מיודענו (הרי לכם שווי משקל טעוין !).

ודוקא ב"פנטזיה" זו מורגש היה ביותר הערר
זו של מושלנו החביב, אשר היה פוטר בלי כל ספק
את האמיר עבדאללה הנכבד בלחכות יותר מחצי
שעה במשרדי הממשלה עד בזואו של הנציב העליון
מכל יתר ה"נניסיבס", ממש כמו שמחכים תדיר
לאיוו הצגה באולם האמפיתיאטרון ואפילו להצגת
"רבימה", הכתאקלמת בהדרגה מדי שנה בשנה
בתוך אויר ארצנו.

ובכן, ויהי בקר ויהי ערב יום שלישי בשבוע
זה, אחר גמר ההצגה הראשונה של סרט משעמם
בקול נע, נבנסתי לגנת חמד הסמוכה שבהצר "בית
העם" (זכרונו לברכה !) וישבתי לי אל אחד השל-
הנות הקטנים מן הצד.

פרחים וצמחים בערוגות-הכשם ועל גבי
הכתלים, צעירים וצעירות כולעים מן הקש את
המשקה הלאומי התוסס ושומעים להנאתם את
שריקות הגרמפון...

ואני — יושב ומסתכל סביבי ובלוח השעון
הקטן שלי : המשה, שמונה עשרה רגעים... מחכה
אני למלצר ה"בן יהוד" אעפ"י שיתמחמה עד שיגיע
הודי... מה הזמנתי ? — מה שמזמין כל יהודי
בירושלים בבית קהוה יהודי : חצי מנה גלידה
זכוכ גזו.

יושב — זי הקפות של המלצר מסביב לשל-
הנות, והתפה אחת של המחוג הגדול בשעוני הק-
טן : עוד המשה רגעים, עד שהופיע סו"ס גם
אצלי בכל הדודי : חולצה פתוהה וכמעט לבנה, זקן
יצימה ובלתי מנוחה, ומנש קטן ומלא...

ובין נמיעה לבליעה רשמתי בפנקסי הזעיר :
ש ע ו ן ן מ כ ו נ ת-ג י ל ח !

משחקים ב"פוקר" . . .

עודנו יושבים ומשיחחים עם העתונאים על
דא ועלרהא, על רכילות ועל קצבים, — אגב, יש
יציון בשמחה כי ב"כ שלשת העתונים היומיים
דיים כאן בשלום, באהזה וברעות, כל זמן שהמשי
פחה הוא קטנה. . . והנה הגיעו לאזנינו שלש
יריות-תותח מאנית-המלחמה "הנסוכה אליובט",
שענה כפי היפה : יריה אחת לכבוד האמיר עבד
אללה שירד מהאניה, יריה שניה לכבוד נוטל ליון,
ראש ועד ההלה, ישעלה ויריה שלישית לכבוד
ארלוזורוב ורעותו שהם עולים ויורדים.
ובשעת שיחתנו נתעוררה השאלה : מפני
מה הזמנו לסעודה באניה זו ראשי העיריה כתי-
פה, כנצרת ומשכם ולא ראשי-העיר היהודי מטי
בריה ? וענו לי : מפני שכבר הזמנו שני יהודים,
ארלוזורוב וגיטל ליון. . .

על זה ספרתי להם מעשיה המתאימה לגופא-
דעובדה : בעיריה אחת הטא היהודי החייט לפני
הפריץ ונתחייב עי"ו לתליה. הלכו נני העיר אל
הבריץ לבקש הנינה בערו וכענו לפניו : ארוני
פריץ ! הן יש לנו בעיריה רק חייט אחד, ועכשיו
שימות בתליה — מי יתפר לנו בגדים ? הפריץ
נתבלבל קצת, ואולם מיד נפל על המצאה ואמר :
ריות, שישנם שני סנדלרים בעיריה, ע"כ יתלו
אחד מהם וישאר גם סנדרר וגם חייט — בעיר
רלנו. . .

את "הסנדלר" שלנו מטבריה הקריבו התעם
כפני ה"חייט" "שלחם" מחיפה או מנצרת...

איך ומה שלא תחליט החקירה הנמצאת מס'
בוב ל"מעשה שיקגו" בחיפה, שאירע ב-21 לת. ז.
במילומטר הרביעי בקו היפה-יג'ור, הרי עכ"פ הר
ויהא חיפה העיר מן ה"עסק" האמור את הכנוי
ההולם "שיקגו" ויש לאמר בודאות גמורה, כי
שלשת (יתכן שיותר היו) השותפים האמציים,
איטר נבשלו ר"ל, כפי שמספרת הכרוניקה שלנו,
היטיבו לעשות לחיפה פרסום רבתי פי כמה וכמה
מכל דברי ההבל כמו הנמל, התערובות והחגיגות
בהדר הכרמל, שאין בהם כל משש.

ואם תרצו — לא מקרה הוא שחיפה עיר העד
תיד. הפכה ותהא כקום הפתעות משונות וכלי ספק
עיד נזכה לגדולות מאלו, ככתוב : "כי מצפון תצא
הרעה".

לא ! — ונאמר שוב בפעם האלפים : לשנה טובה
תכתובו, ופילש"י — תכתבו בעצמכם, שעה
טובה", כי בידים זרות של בני-דודנו ושל עשרת
רשכטים ואפילו מלמעלה, טוב רק לחתות נחלים...
* * *

ובצדק אמר אחד המגידים, כי בתפלת "אבינו
מלכנו" שבראה"ש, רואים אנחנו דרך הסותרים
הקטנים הכאים לקנות סחורה מהסוחרים הגדולים
בסיטונים.

בראשונה עליו לסלק את החוב הישן ולבקש
סליחה על איחור זמן הפרעון, שעברו עליו זמנים
ועידנים, וזוהי גם ראשית התפלה : "אבינו מלכנו
הטאנו לפניך".

אה"כ הולך וזוכה וקורא בקול רם את מיני
הסחורה הנחוצים לו : "יין מרוק, יין מתוק, כוס
קאט, ועוד" וזהו : "א"מ, זכרנו בספר החיים,
גאולה וישועה, פרנסה וכלכלה, זכיות, סליחה ומי
חילה וכו'" ולכסוף הוא קרב אל כנהל העסק
ואומר בלחש : הלא ידעת כי אין לי הכל במור
מנים, תן לי בשט"ח. . .

וזוהי ג"כ השורה האחרונה של תפלת "א"מ, הנ
אמרת בלחש :

"א"מ, אין בנו מעשים, עשה עמנו צדקה וחסד
והושיענו.
הוי, כי כלנו תגרנים קטנים, וכל חנותנו הצ-
יונית זקוקה להקפה, לצדקה וחסד. . .
* * *

ובעש"ק העבר ישנתי בכית-הקהוה גלי
חיפה" במסיבת-עתונאים, הצאי-עיתונאים בהוה
ובעבר, חבר לווד הקהלה מסטרא-דישטאל, וראיתי
על הנמל העומד בבנינו הרבה יותר ממה שראתה
אותה שפחה על הים.

"ראיתי את משכילי הדור של עיר-העתיד,
מבני קרמא-אזאל, סותרים גדולים וקטנים ובכד
אים מאב", שהם יושבים בכנופיות מסביב לשל-
הנות ומכניסים ראשם ורובם במשחק האישקוסי
והקוביות, שנקרא "דומינו". באותה שעה זכרתי
את אחב"י טבירות ומחלבנון היושבים בקפדה-
גיל על התורה ועל העבודה של ה"טריקטראק"
וה"ש"ש"ש" :

מבקר עד ערב
קלפים בלי הרף
מערב עד בוקר

אמר עומות...

ב"ראב"י הסכים להשתמש באותיות בלתי-לטיניות,
וכל כך למה ? — משום שקם לעמנו "משוגע לדבר
זה".

והרי יודע הדבר, כי לכל דבר גדול וחשוב
בארץ יש "המשוגע" שלו : בלי "שגעונו" של בר
יהודה לא היה זכר לעברית בארצנו. ה"משוגע"
בורים שץ יצר את בצלאל ; ברחובות ת"א מתהלך
ה"משוגע" הנורא גולינקין עם האפידה העברית
שלו, וה"שגעונו" של ד"ר בלובשטיין מונח, כידוע,
ב"בית העם" בת"א. אלוהי הרחנות יודע כי לולא
"גיות המשוגעים" הזה שלנו לא היה כלום בארץ...
אגב, נזכרתי במברק מזור, שקבלתי פעם
מאחד מתלמידי בשעה שהוצאתי את "התוהו"
בירושלים כזו הלשון :

Tenbel Hamor Hamorotaim

קרי : "תנבל חמור חמורתיים".

מתחילה חשדתי באחד מ"קרבנותי", שהוא
רוצה לנקם בי וע"כ שלח לי מברק-ברכה זה בערב
פסח — אגב, לא פעם קבלתי "קללות וחמורות"
כנעלמים, ששלחו לי מכתבים בלי בולים ונטל עלי
לשלם עוד מכיסי גרוש לכל מכתב — ואולם, לטזור
נתברר הדבר כי אחד מתלמידי בת"א, שהבין לי
חומר בשביל עתוני, כתב באותיות לטיניות כפי
הגורה את מברקו העברי כזו הלשון : "תקבל
חומר מחרתים". אבל, הפקיד מבני-דודנו
שאינו יודע עברית, חפד את היצירות ויצא מה
שיצא : **תנבל חמור חמורתיים**...
* * *

לא כאן המקום לזוז ולמנות כרוכל את כל
דעוברות, ודוגמאות כאלה יכול אני להביא לכם
עשרה קבין, ולפיכך אני אומר כי חלילה לנו לקבר
את שנת תרצ"ג ככרמינן בלי מלה של שבח אחר
המיטה, ויהי רצון שהשנה הבאה לא תהיה יותר
פרועה מסוף השנה הזו. . .

רק אל דאנה ואל יאוש ! ואתם, תלמידי הח-
דים והחפשים, אם לא תאמינו לקול רבנו קשר
שאי הראשונים, הלא תשמעו לקול רבנו סביוואי,
לרככם החתום מעלה : ננער נא ב"תשליך" את
צרותינו והטאותינו הישנות-חדשות תבאנה מטי-

אמר עומות...

צריך אני להגיד לכם את האמת — ורק את
זאמת — כי בראה"ש הזו אינני במצב-רוח של
מבי-נוראים ואני מסכים בשום אופן להגיד הפעם
את הגירסא הידועה "תכלה שנה וקללותיה".
לא חביבי, אמרו מה שתאמרו, והשנה לא
היתה נוראה כמו שחשבנו. כודאי, לא היתה צד-
קנית גמורה בראשיתה, אבל כמרומה לי, כי מוזן
המאודעות לא היו לנו ימים שקטים וטובים מימיו
ני עכשיו. . .

ראשית כל, נתנה לנו השנה הזאת את "הא
דן אל רשיד הכורדני", המגביהי לשבת באורון
למעלה והמשפילי לראות בארץ מרן ועד באר-שבע
ועבר-הירדן ועד בכלל — אשר עינו פקוהה על
הכל ואזנו כארפכסת לשמע "מה עמא דבר", ומי
המת שב"ה אין עול רחיים על צאצאו הוא עף כצי-
פורדורר ובמקום שהוא משכים אינו מערוב, לבו
במורה והוא כהוף מערב. . .

ואם תרכיבו אוניכם אלי אניד לכם בלתי-שה,
כי מכל ענין "שיקאגו", שהרתיה לרגע את מצול-
רנו ביס-הכרמל נתברה, שיש בו לא רק משום
"הקול קול יעקב" אלא גם "הידיס-ירדי-ישראל",
ולמיהוש לא מיבעי. . .

ולפיכך אני אומר כי לשוא אנו מתאוונים
ותוקעים בשופרות כל השנה "שברים" גדולים
וכטנים, בן דוקא עכשיו בשעת "רוע הגורות" ר"ל,
יוכל כל אדם מן-ישראל להרים "קרו" ולקוא אל
הנחלה אם יש רק כמה לקנות. . .

ועולם כמנהגו נוהג : אניות באות ואניות
דולכות ואחב"י זוכים ל"עליה" — אם גם לא שמי
נד — וקוראים את ההפטרע עם כל הטעמים : קדי
כא ואזלא יגם כונה אתנתהא. . . והכל אתי
שפיר !

ומאן דיהיב חיי בא"י יהיב גם מוונא, ואחב"י
כתפרנסים ב"ה לא פחות מאשר ב"וואל-סברים"
באמריקה וה"שברים" שבארצות ה"טלר ופילסר
דסקו. . .
ואי"ה בקרוב בימינו, נזכה לקבל תלגרמים
ומברקים לא באותיות לטיניות כי אם באותיות
מרבועות ועבריות של עמיקם, ואפילו איתמר